Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація:
"Svoboda", 30 Montgomery St.
Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237
(201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюз (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250

РІК LXXXVII. Ч. 181. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СЕРЕДА, 20-го СЕРПНЯ 1980 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, WEDNESDAY, AUGUST 20, 1980 No. 181. VOL. LXXXVII.

У ЖЕНЕВІ ВІДБУЛАСЯ XIII КОНФЕРЕНЦІЯ ВАКЛ

ВИНЕСЕНО СПЕЦІЯЛЬНУ РЕЗОЛЮЦІЮ ПРО УКРАЇНУ

Женева, Швайцарія (УЦІС). — XIII-та конференція Світової Анти-комуністичної Ліги (ВАКЛ) відбулася в Женеві, Швайцарія, від 24-го до 27-го липня, ц.р., при участі 250 делегатів із 89 країн і 12 міжнародних організацій. Були заступлені організації країн усіх континентів світу, в тому України, Литви, Білорусі, Болгарії, Хорварії, Румунії, Латвії, В'єтнаму, Камбоджі, Ляосу, Куби, Анголі, ЗСА, Канади, Великої Британії, Туреччини, Савдійської Арабії, Ливану, Ірану, Пакістану, Афганістану, Японії, Таїлянду, Національного Китаю, Філіппін, Лесото, Мехіко, Бразилії, Арґентини, Параґваю, Австралії, Німеччини, Франції, Еспанії, Портуґалії, Швайцарії, Бельґії, Голандії, Швеції, Норвеґії, Данії, Малазії та інших країн.

Офіційними учасниками XIII конференції ВАКЛ від українців були: Ярослав Стецько, мгр Слава Стецько, мгр Омелян Коваль, М. Щупляк, адв. Тарас Лисенчук, інж. Володимир Чопівський, проф. Катерина Кохно, і делегація української молоді. Головою делегації АБН був Ярослав Стецько, як речник в Екзекутиві ВАКЛ усіх поневолених Росією народів в СССР і сателітних країнах, а доповідачем від них на пленарній сесії була мгр Слава Стецько. Головою української делегації був мгр Омелян Коваль.

На наступний рік був обраний головою ВАКЛ голова швайцарської делегації, — яка організувала XIII Конференцію ВАКЛ, — адв П'єр Шіфферлі. До Екзекутиви, тобто Президії, ВАКЛ обрано від поневолених народів на черговиx три роки голову ОУН і АБН Ярослава Стецька, а генеральним секретарем ВАКЛ корейця проф. Ву. Почесним головою залишився китаєць д-р Ку Ченг-канґ, який не був присутній з причини захворіння.

Українці працювали в усіх комісіях конференції, а саме: „Релігія й марксизм" (мґр О. Коваль), „Воєнна загроза СССР для Західньої Европи" (д-р К. Кохно), „Права людини і національна незалежність" (Я. Стецько, інж. В. Чопівський, М. Щупляк). Афганістан, та азійський і африканський комплекси були заступлені численними делегатами на цій комістії.

Інформативну-аналітичну доповідь про визвольну боротьбу поневолених народів на їхніх рідних землях і про антибольшевицькі акції у вільному світі виголосила мгр Слава Стецько.

У кінцевому комунікаті відмічено наступні ідеї і напрямні: Комуністична ідеологія, політична система і спосіб життя зустрічають щораз всюди більший опір і відкинення. З іншого боку діє універсальний змаг за свободу, національно-державну незалежність і демократію.

Супроти зростаючої комуністичної агресії вільні нації консолідують зусилля для скріплення спільної безпеки.

ВАКЛ апелює до вільних націй зайняти твердо становище, відрізняючи приятелів від ворогів, у захист вільного світу проти комунізму; вільні нації суворо засуджують Москву за її інвазію Афганістану й її жорстокості супроти афганського народу. Конче треба дати ефективну допомогу, включно зі збройною, афганському народові в його боротьбі за суверенність і потрібно поробити рішучі кроки проти Москви з її черговими плянами агресії на Перську затоку й Індійський океан; вільні нації мусять зберегти доступ до нафтових піль і розвинути інші ресурси енергії, а теж провести помірковану політику цін для спільного добра вільного світу; треба устійнити спільну оборону проти непогамованого наступу Московії до контролі нафтових піль і всіх транспортових шляхів; вільні нації мусять усвідомити собі, що еврокомунізм є частиною об'єднаної комуністичної тактики проти вільного світу. Вільні европейці мусять скріпити єдність НАТО проти російських намагань їх поділити.

Вільні нації мусять всебічно сприяти боротьбі за волю й національно-державну суверенність і незалежність українського, білоруського, болгарського, румунського, литовського, латвійського, туркестанського, камбоджанського, ляоського й інших поневолених народів. З'єднання поділених націй має бути здійснене в свободі, демократії й добрі для усіх.

Це є в інтересі ЗСА твердо стати на становищі захисту поневолених народів, щоб вони здобули волю й національно-державну незалежність, — це має стати центральною справою американської закордонної політики. Конференція ВАКЛ поновно підтверджує усі засади Хартії ВАКЛ, яка закликає до єдности свободолюбних народів, зокрема молодшої ґенерації, незалежно від раси, національности, релігії у спільній боротьбі проти кому-

(Закінчення на стор. 4)

Американський журналіст згадує про голод 1933 року

Кеймбридж, Масс. (ФКУ) — Гаррісон Е. Салсбері у своїй книжці „Without Fear or Favor: The New York Times and its Times", пише: „Не раніше, аж 23-го квітня 1933 року поїхав нарешті Дуранті в Україну, щоб перевірити, чи є там познаки голоду. Він, одначе, не подав жодного звідомлення про найбільший злочин Сталіна, про одну з найважніших подій декади".

Волтер Дуранті, добре відомий і впливовий американський журналіст, кореспондент „Ню Йорк Таймсу" в Москві, працював для цього американського щоденника понад 20 років. У жорстокі 1930-ті роки він чув і мав відомості про штучно створений Москвою голод в Україні, але отягався з виїздом туди для перевірення вісток про неймовірні терпіння мільйонів людей, про голодову облогу України, про жахіття смерти, про випадки канібалізму. Вкінці поїхав, бачив, знав, але звідомлення про страшливе лихоліття в Україні не переслав на Захід! Невже ж він був спільником Москви?

Журналісти Стонман і Бирнс звітували про голод. Беручи до уваги натяк — неповну інформацію Юджіна Ляйонса, кореспондента Юнайтед Пресс, вони подорожували по районах охоплених голодом. Але большевики їх арештували й перевезли до Москви. Все таки їм удалося переслати вістку окружною дорогою, через Берлін, щоб уникнути совєтської цензури.

Український Науковий Інститут Гарвардського Університету (УНІГУ) плянує підготовити та видати друком двотомову книжку про голод 1933 року, якраз у 50-ліття того голокосту.

ПОЛЬСЬКІ ЛІДЕРИ НАМАГАЮТЬСЯ ЗЛІКВІДУВАТИ СТРАЙКИ

Ґданськ, Польща. — Едвард Ґерек, перший секретар польської Комуністичної портії та інші лідери, які стрінулись з виразними політичними й економічними вимогами кількадесятків тисяч робітників, які страйкують в Ґданську, Вроцлаві, Лодзі і навіть у Варшаві, намагаються обіцянками про загальну підвишку платень для робітників закінчити страйк тісно пов'язаний у Польщі з боротьбою за політичні, культурні й інші права. Доказом того свідчать вимоги робітників про звільнення усіх політичних в'язнів, припинення цензури та інші домагання, які, очевидно, переходять уяву польських комуністичних лідерів.

Едвард Ґерек, виступаючи на телевізії, обіцяв робітникам підвишку платень, але рівночасно заявив, що „соціялістична система" в Польщі мусить залишитися недоторкальною. „Є певні границі, — заявив Ґерек, які не вільно нікому переступити. Тільки соціялістична Польща може бути вільною і незалежною державою".

Офіційні чинники у Варшаві заявили, що з огляду на загальні страйки і неспокої в країні Ґерек не поїде, як раніше було заплянованo, з офіційною візитою до Західньої Німеччини, де він мав намір отримати значну економічну допомогу для Польщі і підписати цілий ряд корисних економічних договорів. Він радше волів залишитися тимчасово у Варшаві, щоб спільно з урядом перешкодити повторенню подій з 1970 року, які довели до упадку його попередника Владислава Ґомулки.

У Вашінгтоні, речники Державного департаменту заявили, що Уряд ЗСА не займатиме покищо становища до подій в Польщі, щоб не дати Москві приводу до військової інтервенції і здушення страйків при допомозі військової сили. Росіяни, як відомо, вдержують дві танкові дивізії у недалекому віддалі від східньонімецького кордону.

Після виступу Ґерека на телевізії західні обсерватори помітили концентрацію більшої кількости польської поліції в околиці Ґданська, що також підтвердили польські дисидентські джерела, які також підтвердили, що страйк поширився також на фабрики Щеціна і сусідні до Щеціна місцевості. Перед виступом Ґерека відбулось поширене засідання Політбюра польської Комуністичної партії. Також повідомляють, що 13-членний комітет робітників розпочав у вівторок, 19-го серпня ц.р., розмови з урядовою делегацією, що її очолює заступник прем'єр-міністра Тадеуш Пика.

Страйки в Польщі набрали широкого розголосу у світі. Також орган Ватикану „Осерваторе Романо", який досі нічого не згадував про страйки, щоб не пошкодити польським робітникам, надрукував вже ширше звідомлення про події в Польщі, хоч контрольоване Ватиканом радіо у польській мові ще не згадувало про ці події.

В Америці

ПОЛІЦІЯ І СЛУЖБОВЦІ Федерального Бюра Інвестиґацій (ФБІ) знову заарештували двох кубинців в Маямі на Фльориді знайшовши в них пляшки з бензиною, що їх вони хотіли перепачкувати до літака, який летів з Маямі до Кі Вест, щоб опісля його скерувати на Кубу. Минулого тижня захоплювачі літаків таким способом скерували шість пасажирських літаків американських повітряних ліній на міжнародне летовище у Гавані, наражаючи на великі витрати летунські компанії і на невигоди багато сотень пасажирів. Федеральне летунське управління заповіло, що, починаючи від понеділка, 18-го серпня ц. р., в кожному літаку будуть присутні озброєні маршали, щоб таким способом відстрашити перехоплювачів літаків від їхнього злочинного діла.

РЕСПУБЛІКАНСЬКИЙ КАНДИДАТ на президента Роналд Реґен, відпочивши дещо на своїй фармі у Каліфорнії заповів що він розпочинатиме тепер передвиборчу кампанію, метою якої, як заявив Реґен, є обтрястись від закидів, зроблених йому персонально на демократичній Конвенції в Ню Йорку президентом Картером, віцепрезидентом Мондейлом і сенатором Кеннеді. Першими чотирма стейтами, що їх відвідає Реґен будуть: Ілліной, Пенсильванія, Массачусетс і Тексас. Республіканський кадидат на віцепрезидента Джордж Буш, як відомо, відбуває тепер поїздку по країнах Далекого Сходу.

У ЗВ'ЯЗКУ З ПОГАНОЮ ПОГОДОЮ і дуже бурхливим морем пошуки за затонутим кораблем „Титанік" в північному Атлантику припинились, але група вчених, які твердять що вони вже встановили місце затонутого корабля, обіцюють повернутися на друге літо з кращим вирядом і спеціяльно збудованим для цієї цілі підводним човном, щоб продовжувати своє діло.

НЕЗАЛЕЖНИЙ КАНДИДАТ НА ПРЕЗИДЕНТА, конґресмен Джон Андерсон, переходитиме критичну фазу. Він мусітиме виказатись не тільки достатніми підписами для того, щоб бути офіційним кандидатом на президента у виборах осінню цього року, але також стати до конкуренційних змагань проти двох інших кандидатів — президента Джіммі Картера і Роналда Реґена. Стратеги Андерсона намагаються тепер добитись права, щоб їхній кандидат міг виступити в загальних дебатах кандидатів на президента, що її кожних чотири роки орґанізує Ліґа голосуючих жінок. Незалежний кандидат на думку політичних спостеріґачів, потребує більшого розголошення в народі а таке він може отримати тільки на виступах крайових телевізійних передач.

СЕНАТОР ДЖОРДЖ МЕКҐОВЕРН, демократ з Південної Дакоти і кандидат на президента в 1972 році, дораджує президентові Картерові, щоб він закинув справу ембарґа вивозу пшениці до Совєтського Союзу і тим самим поправив свій „рекорд" серед фармерів на Півдні країни. Виступаючи на телевізійній програмі сітки Сі-Бі-Ес сенатор МекҐоверн заявив, що він в телефонічній розмові з Президентом минулого тижня дораджував йому скасувати ембарґо на вивіз пшениці, щоб не наставляти проти себе голосів фармерів. Картер, за словами МекҐоверна, не зайняв до цієї поради виразного становища, але обіцяв передумати цілу ситуацію. На думку політичних спостеріґачів сенатор з Південної Дакоти мусить бути тепер більше активний, щоб протистоятись у виборах республіканському кандидатові Джеймсові Абднорові.

Велика Британія закрила амбасаду в Ірані

Лондон, Англія. — Демонстрації іранської товпи під англійською амбасадою в Теграні, непристойні виступи вуличних промовців проти англійського народу і королеви, безпідставні арешти англійських християнських місіонерів і поведінка іранських урядових чинників змусили Велику Британію закрити тимчасово свою амбасаду в Теграні.

Аятолла Хомейні і створений ним режим виявляється щораз більше невідповідальними і щораз меншу контролю мають вони над політикою Ірану і над подіями внутрі країни. Кожний релігійний фанатик поступає на свому пості, як зовсім незалежний чинник і робить свою „політику", унеможливлюючи нормальне існування й працю політичних представництв. Ісламські релігійні фанатики виступають ворожо проти визнавців усіх інших релігій, головно християнської і юдейської. Голова Англіканської Церкви архиєпископ Кентерберрі Роберт Рансі, обороняючи своїх місіонарів, а зокрема секретарку англіканського єпископа в Ісфагані, Джін Ваддеел, висловився, що підставою її арешту є „мабуть примітивні фальшивки листів з англійської амбасади до неї". Спроби англійських дипломатів відвідати трьох арештованих англійських місіонерів дотепер не дали успіху.

Іранські державні чинники підбехтують іранських громадян, які перебувають в Англії до демонстрації і виступів проти англійського уряду та поліційних чинників. Частина арештованих іранців за бійки в часі демонстрацій з поліцією відмовляється подати свої прізвища, чим унеможливлюють англійським судовим чинникам виконати їхнє завдання. Іранський уряд замість порадити своїм громадянам, щоб вони облегшили задання англійського судівництва, підштовхує їх до спротиву й робить їх „мучениками".

Один з членів англійського парляменту в часі дебати над тією справою висловився: „Настав час на драстичну акцію, в першу чергу треба викинути з границь Великої Британії тих студентів, а відтак арештувати усіх тих, які викликують заколоти в Лондоні і в інших осередках".

У світі

ДО ЗСА ПРИБУЛА АРАБКА, громадянка Савдійської Арабії, яка виявила, що не хоче вернутися до своєї країни, щоб уникнути можливої смерти. Гуда аль-Тасан була студенткою на університеті в Тексасі, де пізнала молодого американця й вийшла за нього заміж. Її чоловік Тім Крайнер дістав працю в амбасаді Савдійської Арабії в Мадриді, куди вона також переїхала. Виробляючи собі документи на постійний побут, вона мусіла зайти до савдійської амбасади де їй сказали, що її подружжя неважне, бо вона ісламка, а її чоловік „невірний", і, коли б вона повернулася до Савдійської Арабії, буде поставлена під суд та може бути страчена. Стероризована жінка повернулася до Далласу.

АФҐАНСЬКІ ПОВСТАНСЬКІ ДЖЕРЕЛА повідомляють з Ісламабаду, Пакістан, що совєтські літаки, використовуючи останні дні головного ісламського посту Рамадан, перевели масові бомбові налети на села на південь від Кабуля. Під час тих налетів загинуло біля 1,200 афганців, головно цивільних осіб, в тому числі багато жінок і дітей. З інших джерел відомо, що після тих налетів повстанці перевели цілий ряд атак на збомблені терени. Крім цього перевели вони атаку на летунську базу Баґрам на північ від Кабуля. Вони вбили 13 совєтських вояків, а чотирьох взяли в полон і разом з 22 афганцями з тієї бази тримають закладниками, вимагаючи звільнення за них тих афганських повстанців, які були захоплені совєтськими частинами в часі посту Рамадан.

В ШИРОКО ПЕРЕВОДЖЕНІЙ АКЦІЇ проти крайніх правих з Мусулманського братерства, яке проявляє велику активність на терені Сирії й перевело цілий ряд великих бойових виступів, сирійський уряд добився чималого успіху, який офіційні джерела масової інформації широко розреклямували. Сирійська поліція й військо окружили законспіровану квартиру братерства в місті Гомс 75 миль на північ від Дамаску, в бою вбили керівника і командира всіх більших мусулманських бойових виступів Гішама Джумбаза та чотирьох осіб з його штабу. Припускають, що після вбивства Джумбаза і його товаришів, тобто після ліквідації команди бойових відділів, на якийсь час їхня діяльність підупаде.

ДОСВІД, ЩО ЙОГО НЕОДНОРАЗОВО ПЕРЕЖИВ український нарід, тепер зазнають інші народи, а в першу чергу афганці. Після совєтського нападу на Афганістан здавалося, що сумління світу зрушилося. Посипалися слова підтримки свободолюбним афганцям і вислови засуду Москві. А тепер починає мінятися. Як повідомила ливанська газета „Аш-Шааб" з Тегерану, аятолла Хомейні змінив своє становище й заборонив афганській самостійницькій організації „Джаміяте іслямі" проявляти свою діяльність на терені Ірану. Та сама газета повідомила, що Хомейні дав доручення іранським органам також провірити самостійницьку діяльність ще й інших афганських організацій, як „Хезбе іслямі" і „Харакате іслямі". Всім їм закидають зв'язки з афганськими борцями за свободу, закуп і перекидання зброї, харчів та медикаментів через кордон з Ірану до Афганістану тощо.

КАНЦЛЕР ЗАХІДНЬОЇ НІМЕЧЧИНИ Гельмут Шмідт дав інтерв'ю великому західньонімецькому щоденникові „Франкфуртер Рундшав", у якому він висловлює радість з приводу того, що поволі забувається справа нападу Москви на Афганістан і державні мужі починають знову між собою розмови. Серед тих розмов він мав на увазі свої і французького президента Жіскара д'Естена розмови з Леонідом Брежнєвим. Шмідт вибирається на дальші того роду розмови. Першою з них буде зустріч з Едвардом Ґереком, генеральним секретарем польських комуністів в Гамбурґу, а в короткому часі після того він має відбути „історичну" розмову з Еріком Гонекером, генеральним секретарем Комуністичної партії Східньої Німеччини.

ПОЖВАВЛЮЄТЬСЯ ПІДГОТОВКА ДО КОНФЕРЕНЦІЇ В МАДРИДІ

Під час відвідин в Головній Канцелярії УНСоюзу (зліва): головний предсідник д-р Іван Флис, головний касир Уляна Дячук, адвокат Мирослав Смородський, головний секретар Володимир Сохан і головний організатор Василь Оріховський.

Вашінгтон. — У Вашінгтоні, як і в европейських столицях, розгортається діяльність, якої завданням підготувати конференцію, присвячену перевірці Гельсінкських угод.

У Мадриді, Еспанія, починається 9-го вересня ц.р. нарада, якої ціллю підготовите головну конференцію, що почнеться 11-го листопада, в річницю закінчення Першої світової війни. Мадридська конференція триватиме довго і згідно зі загальним сподіванням вона стане форумом не лише перевірки, як виконується в поодиноких країнах Гельсінкські ухвали, але також тереном політичних боїв.

Головну Канцелярію УНСоюзу і редакцію „Свободи" відвідав у вівторок, 12-го серпня, адвокат Мирослав Смородський, якого президент Джіммі Картер призначив одним з членів офіційної американської делеґації на ту конференцію. Адвокат Смородський, який щойно прибув з конвенції Асоціяції американських правників, що відбулася в Гонолюлю, де він перевів дуже успішно акцію в обороні політичного в'язня адвоката Левка Лук'яненка, розказав точніше про теперішню фазу підготовки до конференції у Мадриді. Він є в постійному контакті з іншими членами делеґації Комісії для справ безпеки і співробітництва в Европі, а головно з її головою конґресменом Данте Б.Фасселом.

Для тієї Комісії адвокат Смородський підготовляє й збирає матеріяли про порушення Гельсінкських постанов Москвою в Україні, про переслідування людей за їхню думку, чого конференція в Гельсінках виразно й рішуче вимагала та про важке положення українських політичних в'язнів. В тих своїх заходах він є у близькому контакті та тісно співпрацює з різними українськими громадськими організаціями та головно з централями УККА і СКВУ.

Адвокат М.Смородський поінформував, що з українського боку передбачується участь різних українських чинників у паралельних до офіційної конференції нарадах. Питання поділу завдань і роль між тими різними українськими чинниками є сьогодні на порядку дня і його треба з успіхом розв'язати, бо це одна з передумов успіху, твердить М.Смородський.

Р.Мороз обороняє політв'язнів

Ню Йорк, Н.Й. — Раїса Мороз знову виступила на сторінках почитного і популярного щоденника „Ню Йорк Таймс" в обороні українських політичних в'язнів, зокрема Миколи Гарбаля, Вячеслава Чорновола, Зіновія Красівського, Ярослава Лесіва і Петра Розумного, які караються у совєтських концентраційних таборах і психіятричних заведеннях.

Лист появився у числі газети з 15-го серпня ц.р., і в ньому Р.Мороз каже, що вже проминув рік від коли вона із сином прибула до З'єднаних Стейтів Америки і одержала у цій країні політичний азиль. „Я втішаюся свободою і способом життя у цій країні, — пише Р.Мороз, але мої думки все повертаються до кількох залишених близьких приятелів у Совєтському Союзі, які живуть у незавидних обставинах".

Переповівши коротко про кожного зі згаданих політв'язнів Р.Мороз каже, що усі вони члени Української Гельсінкської групи, активність який кваліфікується в СССР, як „антисовєтська пропаганда і аґітація". Останньою тактикою совєтських органів безпеки і судівництва, — каже Р.Мороз, — є фабрикування фальшивих зізнань проти них, щоб таким чином дискредитували їх перед суспільством і вказати, що в Совєтському Союзі немає політичних в'язнів. У листі згадується також про тортурування у „психушках" і відмову у виїзді для тих, які бажали б покинути Совєтський Союз.

РЕЧНИКИ ДЕПАРТАМЕНТУ сільського господарства поінформували про цікаве явище у процесі культивування великих і малих фарм. Наприклад, у Новій Англії, вперше після Другої світової війни стверджено зріст фарм і малих господарств і переселення людей з великих міст на провінцію. Фарми і більші присадибні посілості зросли там в останньому часі на 30 відсотків.

ПРИГАДКА

Пригадуємо всім ВШ Передплатникам „Свободи", що з днем 1-го червня ц. р. одержують англомовний „Український Тижневик" тільки ті передплатники щоденника, які вислали замовлення і належну передплату „Українського Тижневика". Для вигоди тих передплатників, які бажають одержувати „Український Тижневик", але ще не вислали такого замовлення і передплати, поміщуємо в цьому числі відповідний формуляр, що його [illegible] вирізати і переслати виповненого разом з чеком передплати до Адміністрації „Свободи".

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Ukrainian newspaper (SECD 530-420) published daily exept Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918

Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою — За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Передплата: на рік — $30.00, на півроку — $16.00, на 3 місяці — $9.00. Для членів УНСоюзу 65¢ міс. За кожну зміну адреси — 50¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda"

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

На оборону Лук'яненка

Як відомо, президент Асоціяції американських правників Леонід С. Джанофскі вислав листа в обороні поновно засудженого на 15 років ув'язнення Левка Лук'яненка до прокуратора Української ССР Ф.К. Глуха, у якому він відімени Асоціяції вимагає опублікування матеріялів судових доходжень проти Левка Лук'яненка, українського правника.

У листі Джанофскі домагається не тільки перегляду судових документів, але також особистого побачення з в'язнем, який, як вказують різні свідчення, був не тільки членом Української Гельсінкської групи, але також правним дорадником різних осіб у СССР, людей які всілякими способами намагаються наглядати за виконанням цих угод у Совєтському Союзі. „Якщо ті звідомлення правдиві, — пишеться у листі Джанофского в імені американських правників до совєтського прокуратора, — його арешт і притримування у в'язниці виглядають суперечними з правом на вільне слово, що його захищає 50та стаття совєтської конституції і 19 стаття міжнародного договору про грамадські і людські права, що його ратифікував також уряд СССР".

Очевидно, марно було покликатись на совєтську конституцію, яка існує тільки проформу, як видно із заяви совєтського прокуратора Новікова на першому процесі Левка Лук'яненка, І. Кандиби і товаришів, де він заявляв підсудним і свідкам, що наведені ними на оборону відповідні парафгари конституції існують тільки для закордону.

Варт також відмітити позитивну і похвальну ініціятиву у справі оборони Левка Лук'яненка групи молодих українських правників, членів Об'єднання Українсько-Американських Адвокатів і персонально адвоката д-ра Мирослава Смородського з Ратерфорду, Н.Дж., який від імени цього Об'єднання успішно виступив на конвенції американських правників у Гонолюлю у початкових днях серпня цього року. Виступи адвоката Смородського і передання ним відповідних матеріялів у справі поновного засуду Левка Лук'яненка були стимулом до прийняття окремої резолюції в його обороні.

Дальша оборона українських політичних в'язнів, які є членами правозахисного руху і руху спротиву в Україні та оборонцями прав людини в комуно-московській тюрмі народів — це не тільки справа нашого сумління, але також наш першочерговий обов'язок поза кордонами України на вільних поселеннях. Формально совєтська брехлива конституція не заперечує жадному народові права на самостійність, тож боротьба українського народу наскрізь леґальна, а ув'язнення учасників цієї боротьби є запереченням кожного права і закону навіть совєтського.

Биймо у великий дзвін тривоги, не чекаючи на блискавичні успіхи, бо успіхи приходять звичайно після клопітливої довгорічної праці. Для цієї праці найбільше надаються форми, що їх обрала група українських правників.

Панас Феденко

МАЛИНКОВИЧ ПРО РЕПРЕСІЇ В УКРАЇНІ

У пресі Німецької Федеративної Республіки рідко зустрінете згадку про ситуацію України під комуністичним режимом. Західня Німеччина знаходиться на межі з Совєтською імперією. До неї належить також провінція Москви — так звана Німецька Демократична Республіка, що має столицю у Східньому Берліні і відгороджена від Західньої Німеччини високими мурами та замінованими полями.

З тієї „поступової Німеччини" пробують тікати на Захід люди всяким способом: підкопом під залізною завісою, вплав і навіть саморобними літаками. Преса Західньої Німеччини описує ці трагічні події спокійним тоном, неначе то „буденне явище", як дощ, сніг, град, повінь чи інші кліматичні зміни, проти яких людська воля не має сили. Дійсно, 20 совєтських дивізій, забезпечених атомовою зброєю, пильно охороняють „порядок" у Східній Німеччині, і уряд Федеральної Республіки старається не дражнити „старшого брата" своїми заявами й протестами.

Ця обережність супроти могутнього східнього сусіда велить також пресі Західньої Німеччини оминати „болючі теми". Згадку про них московське політбюро вважає за „вмішування до внутрішніх справ" совєтської імперії. Також небажаною темою Москві була і є проблема неросійських народів совєтської імперії.

Ця проблема не вкладається у схему „реальної політики", якій дав напрям канцлєр Німецької Федеративної Республіки Аденауер 1955 року : він відбув подорож у Москву, де договорився зі совєтським урядом про створення нормального дипломатичного зв'язку між Москвою і Бонном. Аденауер прийняв як факт поділ Німеччини на дві держави: Федеративну Республіку, приналежну до західної оборонної системи, і східню, підсовєтську Німецьку Демократичну Республіку. Коли критики робили закиди Аденауерові, мовляв, він задалеко пішов, визнавши кордон залізної завіси, то канцлер на то відповів: „Зрозумійте, що значить програна війна..."

Після Аденауера уряд Західньої Німеччини підписав договір зі східніми комуністичними сусідами, якими визнав кордони, створені після Другої світової війни, і зокрема „суверенну". Німецьку Демократичну Республіку, що перебуває під протекцією Москви і під „караулом" совєтських дивізій.

Політику уряду Німецької Федеративної Республіки можна означити словами: „Аби лихо тихо..." Після Другої світової війни, коли Німеччина лежала в руїнах і згарищах, Західня Федеративна Республіка відбудувала господарство і забезпечила добробут для своєї людности. Страх перед новою війною, що неминуче окошилася б на території Німеччини, дуже поширений в народній масі Німеччини.

В Федеративній Республіці немає цензури для преси, і еміґранти з країн підсовєтських можуть у своїх газетах закликати свої народи до „всенаціонального повстання". Але в німецьких органах преси таких закликів не зустрінете. Коли еміґранти із підсовєтських країн, які живуть у Західній Німеччині, нарікають на „пасивність" німецьких політиків і німецької преси супроти СССР, то відповідь одна: Чи хочете, щоб ми самі собі смерть заподіяли?

В цій атмосфері появу в німецькій пресі статті Володимира Малинковича, учасника опозиції проти комуністичного режиму в Україні, треба привітати. Поширений щоденник, що виходить у Мюнхені — „Sueddeutsche Zeitung" — надрукував звідомлення д-ра Малинковича в ч. 177-ім цієї газети під датою 2-3 серпня 1980 р.

Автор пише про загострені репресії ,які чинить КҐБ на Україні, і показує, що найтяжчі удари режиму падають на українців: „Між політичними в'язнями українці є в більшості". В. Малинкович називає імена видатних українців репресованих органами КҐБ: Юрій Литвин, Олесь Бердник, Юрій Бадзьо, Петро і Василь Січко, Микола Горбаль, Ольга Матусевич, Зиновій Красівський, Вячеслав Чорновіл, Василь Стус, Богдан Чуйко, Віталій і Анатолій Шевченки, Петро Розумний, Ярослав Лесів, Василь Барладяну, Василь Лісовий, Оксана Мешко, Олесь Сергієнко та інші. В. Малинкович зазначує, що в совєтських тюрмах і в таборах каторжної праці число репресованих українців досягає 40 відсотків, хоч українці складають тільки четвертину кількости населення совєтської імперії.

Малинкович згадує політику денаціоналізації (русифікації), яку провадить уряд СССР в Україні та в інших неросійських провінціях імперії. Він зазначає, що натиск російського великодержавного шовінізму супроти України не новий, він має свою традицію в режимі царської імперії.

Хоч совєтська конституція формально визнає „суверенність" України, однак фактично „сама згадка про можливість національної незалежности України уважається за тяжкий злочин".

В. Малинкович пише в статті, що в світовій пресі часто згадують про опозиційні рухи та репресії комуністичних органів супроти опозиціонерів. Про утиски й всяке гноблення дисидентів в Україні світова преса згадує дуже рідко. Малинкович пояснює це тим, що журналісти із вільних країн не мають дозволу на перебування в Києві і не можуть інформувати свою пресу про те, що діється в Україні. Тому відомості про судові процеси й арештування доходять в світ із Москви, Праги та інших міст, але не з України.

Мені здається, що є також інша причина цього положення. Є в світовій пресі поширена тенденція обминати справи поневолених народів совєтської імперії: мовляв, та великодержава „створена історично", то даймо їй спокій! (Дін Раск, державний секретар американського Уряду за влади демократів). Такого погляду додержується і Джордж Кеннан, колишній амбасадор Америки в Москві. Тому й акція українців-оборонців національних людських прав, зафіксованих у Гельсінках 1975-го року, не знаходить в світовій пресі бажаного відгуку: її часто підводять під знак „всеросійський".

Малинкович розуміє трагічне положення українських борців за правду й справедливість під каторжним режимом. Він пише в своїй статті: „Є очевидне, що репресії КҐБ в Україні можуть закінчитися, коли громадяни демократичних держав будуть уважати боротьбу за права людини в Совєтському Союзі за свою власну справу".

Малинкович надіється, що створення міжнародного руху за здійснення постанов у Гельсінках могло б дати дисидентам певну охорону. Чи ця надія сповниться, ніхто не може ствердити з певністю. Але така акція необхідна.

З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

ЩЕ ПРО ХОЛМЩИНУ...

У двох числах щоденника „Свобода" — ч. 151-ім зі середи, 9-го липня, у статті Максима Волинського та в ч. 60-ім з вівтірка, 22-го липня, у рубриці „З листів до редакції" Марії Сайкевич — обидвоє висловлюють думку, що сучасна історіографічна наука мало насвітлила і розробила події на Холмщині і Підляшші після Другої світової війни, а з цим і закликають науковців вазятися до опрацювання історії цих українських земель. М. Волинський у своїй статті ненароком згадує про працю інж. Євгена Пастернака, не подаючи ані короткого змісту цієї праці, ані числа сторінок, зазначуючи при тому, „що це лише маленька частина зробленого". Тому, що і я цікавлюся історією Холмщини і Підляшшя, то уважаю своїм обов'язком подати докладні дані про працю Є. Пастернака.

Праця інж. Є. Пастернака „Нарис історії Холмщини і Підляшшя" /Новіші часи/, 466 ст. друку 1968 р. великого формату, видана заходами Інституту Дослідів Волині у Вінніпеґу, Канада, і фінансована приватними жертводавцями, а найбільше самим автором. Це — об'ємиста і важлива праця про Холмщину і Підляшшя, на яку наша українська історична наука здобулася. Це — єдина і перша наукова праця, яка охоплює і розробляє історію цих земель починаючи від Перших розборів Польщі, а кінчаючи на виселенні всіх українців Холмщини, Підляшшя і Посяння 1944 року. Інж. Є. Пастернак переходить усі фази українського стану на цих землях, опрацьовуючи цю проблематику на основі численних історично-політичних джерел, політичних переговорів і власних спостережень протягом свого життя і перебування на Підляшші, де він народився і виріс, і де його батька, сенатора І. Пастернака, замордувала польська боївка 1943 року.

Тут звернемо увагу лиш на деякі проблеми порушувані в цім нарисі історії: "Релігійні переслідування греко-католиків і православних, святі Віктор і Йосафат Кунцевич на Підляшші, наслідки „возз'єднання скасування панщини, пацифікація Підляшшя, 1905 роки, політика Польщі, руйнування Православних Церков, Митрополит Андрій Андрій Шептицький, Українська Парляментарна Репрезентація, УПА, Українська Самооборона, Жидівське питання, білоруське питання, окупація 1941 р. комуністичне підпілля, польські боївки, виселення українців у 1944/45 і 1947 роках „Земє одзискане" іт.д. Ось це лиш із деяких порушуваних і опрацьованих питань у цьому нарисі історії .

При опрацьованні своєї праці інж. Є. Пастернак, крім наведення документів очевидців подій, протестів у пресі, протестів у польському сеймі і сенаті, використав 27 джерел українською мовою, 33 джерела польською мовою, 13 джерел російською мовою, 46 джерел англійською мовою, 4 джерела французькою мовою і 5 джерел німецькою мовою. І ті, які в майбутньому будуть студіювати і розробляти український стан на Холмщині, Підляшші і Посянні повинні передусім вдатися до праці інж. Є. Пастернака, на основі яких він написав свій нарис історії.

Кость Церкевич

Ню Йорк, Н.Й.

Ярослав Гайвас

НЕВЕСЕЛІ ВИГЛЯДИ АВТОМОБІЛЬНОГО ПРОМИСЛУ

Президент Об'єднаної юнії автомобільних робітників Даґлес А. Фрейзер відбув довше інтерв'ю з редакторами й репортерами „Ню Йорк Таймсу", поділившись з ними своїми думками й висновками на підставі довгих студій і обсервації щоденного розвитку подій на відтинку американського автомобільного промислу з урахуванням ситуації у промислах інших країн. Після більше як півсторіччя беззастережної домінації американського автомобільного промислу в світі надійшов час, коли не лише промисли в інших країнах випередили його, але й постало питання, чи і коли він зможе відвоювати свою керівну ролю у світі.

Внутрішні недоліки

Теперішня ситуація в автомобільному промислі дуже важка. Викликала її не лише загальна рецесія, інфляція, а з тим і постійне зменшування закупної сили американського споживача, але й внутрішні недоліки й ускладнення тієї ділянки американської індустрії, а найбільше всі ті помилки, які вони поповнили в минулих добрих часах, коли її керівникам здавалося, що перед американським промислом немає значнішої небезпеки й він спокійно, пристосовуючись до різних змін, може посуватися в майбутнє.

До алярмів, яких в бік автомобільної промисловости не бракувало, ніхто, або майже ніхто з менеджерів не прислуховувався. Посівши майже монополь транспорту по суші, виелімінувавши в дуже великій мірі залізницю і внутрішній водний транспорт, автомобілевий промисл поповнив ті самі, або ще й більші помилок, як усі інші промислові монополісти.

Без значнішого відгомону серед керівників цього промислу минули кризи пального, арабське ембарґо 1973 року, передбачування різних дослідників про недалеке корчення енерґетичного ринку й труднощі пов'язані з пристосуванням авта до нових родів енергії, врешті злегка потрактували вони конкретну пересторогу й вимогу державних чинників перейти до продукції малих авт. Керівники автомобільного промислу, як і керівники інших промислів, з легковаженням відхилили зауваги урядових чинників, мовляв, що „можуть бюрократи знати".

А висліди такі, що американський консумент відкидає в щораз значнішому числі авто американської продукції під диктатом енерґетичних і економічних умов. У той час, коли продаж американських авт впала на більше як одну четверту, імпорт чужих авт осягнув 30 відсотків американського ринку. Американський автопромисл осягає нові рекорди вниз, а японські в той самий час осягає нові рекорди вгору. Як подав Фрейзер 250.000 американських автомобільних робітників звільнені з праці. А в промисловості пов'язаній з автомобільним промислом число звільнених доходить до одного мільйона.

На жаль, як поінформував Фрейзер, зовсім немає.

(Закінгення на стор. 3)

Ірена Ванчицька

НАКРУЧУЮТЬ ФІЛЬМ

Мої цьогорічні п'ятитижневі вакації, які провела в Маямі Біч, були винятково цікаві, бо мала нагоду побути кілька днів у містечку Мавнт Дора, біля Орляндо на Фльориді, побачити, як накручують фільм, і пізнати відомого директора-режисера Джана Шлєзінджера, який протягом двадцять років своєї блискучої кар'єри накрутив дев'ять фільмів, з яких відомий „Єнкс" ми недавно оглядали на екрані.

Фільм, про який пишу, має назву „Гонки Тонк Фрівей". Це комедія-сатира на бюроктаричні американські відносини. Його фільмування відбувалося в Лос Анджелес, в стейтах Юта і Ню Джерзі, метрополітальнім Ню Йорку і Сарасоті, та в містечку Мавнт Дора на Фльориді і тривало приблизно рік.

Завдяки моєму синові Євгенові, який працює в Лос Анджелес як маcажист і виїжджає з режисерeми чи акторами до місцевостей, де вони затруднені при накручуванні фільмів, я мала змогу пізнати складну техніку фільмової продукції. На жаль, найцікавіших сцен з цього фільму я не бачила, бо вони були здебільша накручувані в місцевості Сарасоті (осідок відомого цирку Рінґлінґ-Братів) в травні цього року. Знаю з оповідань сина, що будували міст на „ґайвеї" і опісля його динамітом зривали, а водій авта (stunman) після того цю діру перескакував автом, ризикуючи життям, за ціну 50,000 долярів. Також тренований лев під впливом несамовитої спеки кинувся на акторку, але тренери потрапили в час його втихомирити.

У мальовничім містечку Мавнт Дора, що своїм узгір'ям пригадує оселі в горішнім стейті Ню Йорку, я просиділа разом з мешканцями цього містечка цілу ніч і приглядалася, як фільмували одну сцену. Головну вулицю містечка мешканці дозволили перемалювати на гарячо-рожевий колір. На тлі цієї панорами відбувалася акція. Губернатор стейту приїжджає в товаристві посадника й урядовців, а мешканці його вітають. Такий непомітний епізод фільмували цілу ніч і десятки разів повторювали, а директор Джан Шлезінджер і його асистент слідкували з камери за кожним рухом і словом акторів. Найбільшою атракцією для тихого містечка було видовище, коли величезний слон „Бублес", якого школили шість тижнів, їздив по чудовім озері на водних лещатах.

Мені особисто було дуже цікаво пізнати відомого режисера Джона Шлезінджера і побути кілька годин в його домі, за винайм якого платили три тисячі тижнево. Невисокого росту, середних літ, цей веселий, приємний зі сивою бородою англієць виявився приступний і скромний. Уважливий до кожного, теплий у поведінці, навіть до куховарки-муринки ставився з пошаною. Живо розказував про свою працю в Голлі-

(Закінгення на стор. 3)

Дора Рак

У КОПЕНГАҐЕНІ

ПОМІЖ ФОРУМОМ І КОНФЕРЕНЦІЄЮ 1980 РОКУ

(2)

Ще й треба було пильнувати місця (і столів), щоб хто не захопив. Однак варт було трудитися, бо постійна українська виставка книжок, брошурок і т. п., прибрана зразками українських вишивок, сповнила важливу функцію, даючи нагоду для постійної інформації і роздачі інформативних матеріялів. Це не легке завдання взяли на себе пані з Великої Британії: М. Ткачук, К. Скрипець і І. Дишкант, та при допомозі М. Шкамбари і О. Заверухи солідно виконали; дижурували, чергуючись, інші членки. Станок був також збірним місцем для членок делеґації, Н. Строката-Караванська й інші пані інформували кореспондентів, і при станку віднайшли нашу групу гості зі Швеції, українські мешканці міста Мальме, які приїхали привітати українську жіночу делеґацію і запросити на відвідини, передаючи квитки на прогулянку кораблем.

До Швеції поїхали наші жінки двома групами; перша група тих, які скорше виїздили з Копенгаґену, в одну суботу на приватні відвідини родини Михайла і Ґерти Бойко, а друга група під проводом голови О. Процюк на офіційну зустріч із українською громадою у південній Швеції, що відбулася 26-го липня. Під час прогулянки кораблем влаштовано малу церемонію вручення подарунку П. Балицькому за сердечну допомогу і поради. Книжка „Незломний Дух" пригадуватиме йому ці дружні дні співпраці з українськими жінками і їхню вдячність.

Гостину в Мальме, що її приготовили члени Братства св. Юрія під проводом голови М. Бойка, попередила довша розмова з Бенґт Ембреус, кореспондентом місцевої газети Sydsvenska Dagbladet, в якій взяли участь: О. Процюк, Д. Рак, Д. Степаняк, Л. Шандра та панове: М. Бойко і П. Балицький. У висліді, в недільному числі цієї ж газети з 27-го липня появилася обширна стаття п. з. „Українські жінки в екзилі" та кілька світлин.

В офіційній частині О. Процюк в промові подала інформації про СФУЖО та завдання делеґації на Конференції, а на тривалу пам'ятку передала господарям Історію України М. Грушевського (в англійській мові), для евентуальної передачі до славістичного відділу університету. Голова познайомив гостей з членами управи Братства: Ґертою Бойко, Іриною Кушик і Галиною Суєцькою, та іншими членами й їхніми родинами. Братство провадить курси української мови (для дорослих) і потребує відповідних підручників. Присутніх, з огляду на вакаційний час, було приблизно двадцять осіб, а з дальшої околиці прийшов привіт і даток на цілі делеґації в сумі 1000 швайцарських корон від Г. Куця. Перед від'їздом гості відвідали катедралю у Люнді, вступили на хвилину до Зеновії Гофрик і її сина Андрія, які недавно приїхали з Польщі, та сердечно супроводжені групою наших „шведів", від'їхали до Копенгаґену. В групі гостей, крім вже названих, були О. Заверуха і М. Шкамбара, які залишилися на нічліг у родини.

Група, що складалася із двадцяти двох членок делеґації, поволі зменшувалася, бо дехто від'їздив, а в інших були ще різни призначення. М. Квітковська і Н. Пазуняк виїхали на три дні в Париж (від 25-го до 28-го липня), щоб полагодити деякі організаційні справи. Там же на громадськім зібранні стрінули й Н. Строкату-Караванську і М. Стефанюк та бували на сходинах Союзу Українок з рефератом Люби Вітошинської про її враження з конференції в Копенгаґені.

Решту намічених Екзекутивою СФУЖО плянів викінчували ті, хто залишився до кінця місяця. На першім пляні були відвідини в університетській бібліотеці, відвідини могили Григорія Маланчука та висвітлення прозірок.

Із університетом Копенгаґи („старим") пов'язане ім'я українського вченого Григорія Маланчука, дослідника данського філософа екзистенціялізму Сорена Кіркеґарда. Щоб відсвіжити в університетських колах про нього пам'ять і показати, що і його земляки шанують свого вченого, який протягом тридцяти літ працював для данської науки (помер в Данії 20-го серпня 1978 р.), українська делеґація з нагоди перебування в столиці Данії — передала до університетської бібліотеки Енциклопедію України в англійській мові (два томи), дар Українського Народного Союзу в Америці. Директор бібліотеки Торбен Нілсен 28-го липня перебрав з вдячністю ці книги для одної із двох бібліотек в присутності делеґаток О. Процюк і Д. Рак.

Немов у продовженні цієї церемонії, гурток шести українських жінок відвідав 30-го липня могилу Григорія Маланчука на протестантському кладовищі Копенгаґену, де й склав квіти. Цей гурток туди супроводжував Петро Балицький, який добре знав і поважав покійного професора, а сьогодні він опікується його могилою. Добре було б, щоб і українські прогульковці в Данії пам'ятали про могилу Г. Маланчука, ім'я якого записане в світовій науці та назавжди пов'язане з іменем філософа Кіркеґарда. Серія його творів у данській мові і перекладах є в бібліотеках і на полицях книгарень, (а між іншим англійський переклад його книги „Мислення Кіркеґарда" був виданий в 1971 році в „Прінстон Пресс"). При цій нагоді на сусіднім цвинтарі також відвідано могилу о. Михайла Сивенького, добродія повоєнних втікачів, який помер в Копенгаґені в 1953 році.

В міжчасі продовжувано відвідини Белля Сентер, де обидва Комітети з поспіхом викінчували програму, тобто: плян акції на наступних п'ять літ та резолюції політичного характеру в справах апартеїду, жінок втікачів і палестинських жінок у зонах, окупованих Ізраїлем і поза ним. В цій останній справі американська делеґація понесла поразку, бо не змогла перевести поправки при переважаючій прихильності для справи палестинок. Поміж нарадами скликувано пресові конференції поодиноких державних делеґацій, де вони подавали свою оцінку ходу нарад або розчарування, як от на конференції американської делеґації 29-го липня.

Знову ж останнього дня нарад, 30-го липня, перед закінченням конференції, скликано нашвидкоруч загальну конференцію для преси, на якій предсідниця конференції Ліза Остерґард, міністер культури в данському уряді, та Люсіл Маїр, генеральний секретар конференції, в загальному схарактеризували перебіг конференції, її позитивні сторони та значення винесених ухвал для жінок цілого світу. Під час запитів на обох конференціях влучні заввагн, а радше запити ставила Д. Степаняк.

(Продовження буде)

Шостий З'їзд Сеньйорів схвалив резолюції

Союзівка. — Як відомо, у днях від 18 до 23-го травня ц.р. тут на цій оселі УНСоюзу, відбувся Шостий З'їзд Сеньйорів УНСоюзу.

На цьому з'їзді переслано привіти Блаженнішому Патріярхові Йосифові, Голові Помісної Української Католицької Церкви, Блаженнішому Митрополитові Мстиславові, Первоієрархові Української Автокефальної Православної Церкви, Всеукраїнському Євангельсько-Баптистському Братству, Українському Євангельському Об'єднанню у Північній Америці, Головному Урядові, членству та всім сеньйорам Українського Народного Союзу.

З'їзд, основуючись на постановах чартеру УНСоюзу щодо його цілей і завдань, схвалив резолюції у справі будови дому для старших членів цієї установи, вдержання цього дому і створення для його мешканців розвагових, культурних і вакаційних влаштувань, а з цим з'їзд звернувся до Головного Екзекутивного Комітету УНСоюзу, щоб він інформував управу Об'єднання про конкретні заходи для зреалізування цієї справи. Головою Резолюційної Комісії була д-р Ірина Падох.

На підставі уповноваження Шостого З'їзду Сеньйорів УНС, Управа Об'єднання Сеньйорів УНС звернулася до Головного Екзекутивного Комітету УНС виготити заклик до членів УНС дарувати членські дивіденди на Фонд побудови дому сеньйорів на Союзівці.

Невеселі вигляди...

(Закінчення зі ст. 2-ої)

виглядів на покращання ближчим часом. Чужа автомобільна промисловість, особливо японська, перевищила американську не лише продукцією авт, які дають значно вищу економіку зужиття пального, як американські авта, але загальна технологія продукції, її якість, продуктивність робітника, як вислід кращої організації праці й використання нових технічних засобів та машин в світі вищі як в ЗСА. „Ще недавно японські представники бігали по американських автозаводах, клацала фотоапаратами, фотографуючи й вивчаючи всі деталі виробництва, а тепер мусять перейти через те саме американські менеджери", висловлюється Фрейзер, „американський автомобільний промисловості завдано перманентних травм і вони триватимуть довго" — додає він. Забере багато часу, заки американська автомобільна промисловість зможе знову осягнути те число затруднених, яке вона мала 1978 року, коли 780,000 тисяч робітників випродукували коло 13 мільйонів автомашин.

Конечна перебудова

Перебудова американської автопромисловости вимагатиме величезних капіталів. Дженерал Моторс- провідна американська автомобільна компанія — передбачає інвестиції у сумі около 40 більйонів долярів в нові фабрики, нову машинерію, нові інструменти й перевишкіл робітників. Дві чергові по величині автокомпанії — Форд і Крайслер — аж ніяк не зможуть навіть мріяти про такі інвестиційні капітали. Це буде у великій мірі зумовлюючий чинник у формуванні майбутнього автомобільного промислу ЗСА.

У майбутності американського автомобільного промислу, на думку Фрейзера, відіграє велику ролю прив'язаність і льояльність американського консумента до японського продукту. Ще довгі роки, — які каже Фрейзер, — американський консумент задоволений японським продуктом і його величезними перевагами над американським та працізною обслугою триматиметься того продукту. Тим більше, що як показують наявні дані, японці аж ніяк не задоволяються здобутим, але працюють „у поті чола", щоб давати „щораз кращий продукт за щораз дешевші ціни". „Побачите в найближчих п'яти роках, якою високою буде льояльність американського консумента до японського авта", — каже Фрейзер.

Листя, дерево і колір

Хто з любителів образотворчого мистецтва — „традиціоналістів", сказати б, — слідкував за розвитком мистецької творчости Аркадії Оленської-Петришин в останніх 20-ти роках, той мусів бути приємно заскочений на останній такій її презентації в Осередку Української Культури й Освіти у Вінніпеґу, ґалерія якого починає показувати одна за одною справді вартісні виставки. Бо Аркадія Оленська-Петришин росте: спершу були це тремтливі, ніби у якомусь трансі роблені клубки ліній без виразного сюжету, але вже з виразною тенденцією охопити оригінальне відчування мистецької візії. Потім, коли у 1973 році Осередок вперше показав Вінніпеґові твори Аркадії, були в них уже затрачені моменти непевности й неясности, але й замайнулася інша недоречність — мистець надто шаржував декоративністю площ та механізував подробиці сюжету: наприклад, всі очі й уста постатей на її картинах були дослівно однакові. Все робило враження одноманітности та навіть недбайливости мистця при реалізації своїх мистецьких концепцій. Признаюсь: тяжко було тоді мені написати про цю виставку якусь хоч би й річеву рецензію.

Теперішня виставка тридцяти творів Аркадії Оленської-Петришин в ґалерії Осередку, від 8-го до 30-го червня — приковувала увагу кожного, хто її бачив. Чи це були її ґравюри чи літографії, у цих і тих маляра досягла нового й поважного поступу в ході до вершин. Вона, насамперед, таки вернулася до сюжетности у своїй творчості і мабуть треба б погратулювати їй за те, що ця сюжетність охоплює нову в дорібку нашої малярської творчости ділянку, а саме листя й дерево в найбільш різноманітних формах і комбінаціях.

До поважного опанування цього сюжету долучився й новий в Аркадії змисл кольору, що став сочистий, конденсований, вимовний. Комбінація зразкового рисунку, що іноді дуже добре використовує й чорну площу як своє тло, дає справді естетичний ефект, від якого — кажу сміло — наша мисткиня починає бути майстром у повному того слова значенні: вона знайшла свій власний і оригінальний вислів.

З приємністю побував я й оглянув вісім літографій і 22 ґравюри Аркадії Оленської-Петришин на її останній виставці в Осередку і висловлюю обом: мистцеві за насолоду з її творів, Осередкові за добру виставку.

А.Курдидик

КОЛИШНІЙ КОМАНДИР іранського військового летунства ген. Саїд Меґдіюн був засуджений на кару смерти у великому процесі змовників проти теперішнього режиму аятолли Хомейні. Згідно з твердженням судових іранських органів, ген. Меґдіюн був фактичним керівником змови і командуванні ним летунство мало перевести головний удар на урядові установи. Присуд виконано.

Як нев'янучий вінок на могилу нашого Земляка

бл. п.

Володимира Злочевського

складаємо 100.00 дол. на Церкву-Пам'ятник у С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

Дружині і Дітям у Канаді, Матері і Сестрі в Україні висловлюємо свої глибокі співчуття.

Галина і д-р Й. ТИМОЧКО

У СОРОКОВИЙ ДЕНЬ НЕВІДЖАЛУВАНОЇ СМЕРТИ нашого Дорогого МУЖА, БАТЬКА І БРАТА

бл. п.

АНТОНА ФАФЕНДИК

буде відправлена

СЛУЖБА БОЖА за упокій Його душі

дня 22 серпня 1980 р., о год. 7:30 ранку в церкві св. Володимира і Ольги в Чікаґо, Ілл.

Наших Приятелів, просимо спімнути Покійника в своїх молитвах того ж дня.

В глибокому смутку:

КАТЕРИНА — жінка з СИНАМИ

В ПЕРШУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ нашого Найдорожчого і Незабутнього МУЖА, БАТЬКА І БРАТА

бл. п.

ПЕТРА ЩЕРБА

буде відправлена

СЛУЖБА БОЖА І ПАНАХИДА в церкві св. Духа в Брукліні, Н. Й. в суботу, 23 серпня 1980 р., о год. 8-ій рано

Просимо Приятелів і Знайомих згадати Покійного в своїх молитвах.

МАРІЯ — дружина і ДІТИ

Накручують...

(Закінчення зі ст. 2-ої)

вуді, фестивалі в Італії й Франції, подорожі по світі і приязні зв'язки з визначними людьми, між іншими і з англійською королевою. Прощаючись, я обіцяла написати про цю зустріч до української преси, а він висловився похвально про актора українця Юрія Джунджу.

При кінці декілька інформацій про сам фільм-комедію „Гонки Тонк Фрівей", який появиться на екранах на слідуючий рік і є продукцією „Колюмбія Е-М-І Варнер". Кошти цього фільму були обчислені на 20 мільйонів, однак через інфляцію і непередбачені випадки (доші на Флориді) опізнили накручування) перейшли цю суму.

У продукції цього фільму було затруднених постійно 270 осіб, не враховуючи місцевих статистів і фахівців-робітників. Всі фільмові реквізити, костюми, декорації, камери у величезних автах, навіть вагон-кухня були перевезені з Лос Анджелес. Коли взяти під увагу фантастичні платні режисерів-постановників та акторів, технічного персоналу (платня кіно-операторів дорівнює 7-10 тисяч тижнево), тренерів звірів, оплати готелів і безлічі шоферів, тоді можна зрозуміти, чому так багато мільйонів коштує пересічний американський фільм. До цього тверда рука юнії не позваляє кривдити працівників, а ці високі платні, що нам видаються фантастичними, їм не вистачають на життя.

Слідкуючи накручування фільму „Гонкі Тонк Фрівей", мені насувалося питання, скільки коштувала б під сучасну пору продукція таких фільмів, як „Ганнібал анте портас" чи „Кво вадіс", де участь брали тисячі осіб, сотні слонів і диких звірів.

Річні реколекції для Сестер

В днях від 6-го до 18-го липня в манастирі у Філядельфії відбулися річні реколекції для Сестер св. Василія Великого. Реколекції провадив в англійській і український мовах Архимандрит Отців Студитів о. Любомир Гузар. Під сучасну пору о.Гузар викладає теологію на університеті Поширення Віри в Римі, Італія.

Отець Гузар був парохом церкви Пресвятої Трійці в Керґонксоні, Ню Йорк, а потім префектом в Малій Семінарії св. Василія в Стемфорді, Конектикат. Пізніше він був перенесений до Риму, Італії, і там одержав докторат з теології на університеті Поширення Віри, працюючи над дисертацією про Митрополита Шептицького.

Отець Гузар роз'їжджає по цілій Америці, Канаді і Параґваї, де відвідує доми Отців Студитів. Тепер він є духовним дорадником студентів Українського Католицького Університету св. Климента в Римі і в Раді Директорів товариства св. Софії в ЗСА.

Під час реколекції для Сестер отець Гузар доклад-но зупинився на Святому Письмі, релігійному житті та на східній духовості. Вечорами він давав доповіді на тему сучасних проблем Української Католицької Церкви.

УКРАЇНЦІ ВІДЗНАЧИЛИ 75-РІЧЧЯ АЛЬБЕРТИ ВІДКРИТТЯМ ПАМ'ЯТНИКА

Вінніпеґ, Ман. (КУК).— З ініціятиви Провінційної Ради КУК Альберти під головуванням інж. В.Кунди і за старанням Громадського комітету під проводом посла І.Батюка, в неділю, 10-го серпня, зібралось на площі Села Спадщини Української Культури біля Едмонтону понад 10,000 осіб для врочистого відкриття великого пам'ятника в бронзі Української піонерської родини з нагоди 75-річчя Альберти.

Довершивши офіційне відслонення пам'ятника, прем'єр Альберти П.Лоґід підкреслив великий вклад українців у розбудову провінції, в імені якої уряду йому припав приємний обов'язок прийняти цей документ, як дарунок від українців з нагоди 75-річчя Альберти. Цей монумент залишиться живим свідком українських успіхів — на площі Села-Музею Спадщини Української Культури, заснованого урядом Альберти. Пам'ятник виконано за проєктом відомого українського скульптора з Вінніпеґу маєстра Леоніда Мол-Молодожанина, члена Королівської Академії Мистецтв Канади.

Це ювілейне відзначення започатковано Молебнем, який відслужили Владики: Архиєпископ УПЦ Борис і Епископ УКЦеркви Ніль Саварин з сослуженні духовенства обох Церков. Після відслонення монументу, відбуто концерт в якому виступали українські хори, ансамблі і солісти з Едмонтону, Калгари і Ллойдмінстеру. Господарями програми були: адв. П. Саварин, адв. І.Брода і м-р Р.Осташевський. Крім згаданих, участь приймали: сенаторка М.Беліщ, провінційні міністри: Ю.Козак, М.Лемезюріє і В.Дячук, судді П.Грещук і І.Дікур, колишній міністер Д.Мазанковський, президент М. Суховерський та інші провідні діячі Альберти.

Централю КУК репрезентували: президент КУК д-р С.Радчук, який зложив привіт від зорганізованої української громади Канади, та д-р І.Глинка, президент Шевченківської Фундації, яка причинилась фінансово до побудови пам'ятника, і д-р С.Яр.Кальба, екзекутивний директор Централі КУК.

При цій нагоді представники Централі КУК передали Шевченківську Медалю за заслуги для української громади сеніорові і великому меценатові українських громадських установ і організацій І.Боруховi з Ламонту.

В СОРОКОВИЙ ДЕНЬ СМЕРТИ мойого Дорогого МУЖА

бл. п.

ДМИТРА ТИХОГО

буде відправлена

ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА з ПАНАХИДОЮ в суботу, 23 серпня 1980 р., о год. 8-ій рано в церкві св. Івана Хрестителя в Ньюарку, Н. Дж.

Про молитви за душу Покійного просить

дружина АННА

Складаю щиросердечну подяку Священикам парохії св. Івана Хрестителя в Ньюарку, а спеціально отцеві М. Перетяткові за уділення Найсвятіших Тайн та похоронні відправи, Родині, Приятелям та Знайомим за участь в похоронних відправах, за молитви, співчуття, Служби Божі, пожертви на Патріярший Фонд, як теж похоронному заведенню Питвин і Литвин за примірне переведення похорону.

ПРЕЗИДЕНТ ЄГИПТУ АНВАР ЕЛЬ-САДАТ передав листа прем'єрові Ізраїлю Менахемові Беґінові, в якому з'ясовує свої погляди на можливості відновлення переговорів у справі автономії для палестинських арабів. На думку Садата для успіху тих переговорів треба, включити в них американську сторону і тому з переговорами слід почекати аж до часу виборів в ЗСА. Президент ЗСА Джіммі Картер буде повністю зайнятий виборчою кампанією, в крім цього він не матиме повної „свободи руху". З листа Садата виходить, що він сподівається перемоги президента Картера. Лист Садата має аж 35 сторінок друку і в ньому Садат займає становище ще й до цілого ряду інших проблем, а зокрема опрокидує заміти Беґіна в його листі до Садата, в якому Беґін обвинувачує єгиптян, що вони на міжнародному форумі не підтримують Ізраїль. Садат документально заперечує це.

МОСКОВСЬКА „ПРАВДА" з 14-го серпня заатакувала ЗСА, закидаючи їм намагання добитися гегемонії в світі. Офіційний і найвизначніший аґітпроп Москви в справах світової політики Юрій Жуков помістив в „Правді" статтю повну вигадок, у якій замість радіти з того, що уряд ЗСА почав заходи, щоб обмежити загрозу нуклеарних атак тільки до військових скупчень, мілітарних об'єктів, атомових баз та командних пунктів, нападає на рішення президента Картера в Директиві 59 обмежити відплатні акції до атаки на мілітарні цілі. В рішенні Президента ЗСА він і ціла совєтська верхівка бачать, або удають, що бачать „намагання забезпечити військову перевагу ЗСА в світі".

Зорганізований тероризм

Париж, Франція. — „Нова хвиля тероризму непокоїть вільний світ", — пише Реймонд Арон у французькому тижневику „Л'Експрес" з 9-го серпня 1980 року.

У наслідок постійних нападів московських агентів Ірану на родину й близьких знайомих та колишніх співпрацівників покійного шаха, Арон, відомий французький коментатор політичних подій, твердить, що існує ще більш агресивний терористичний рух, який нападає на самих членів безпеки західніх держав. Наприклад, терорист Карлос убив двох членів французької Служби безпеки. Французький уряд старається перевірити для якої країни він працює — для Куби, Лівії, чи для Москви.

Однак, уважає Арон, Карльос є прикладом нового роду тероризму — професійного, заповідженого Леніном. Мала жменя бретонців та корсиканців, що вправляється в техніці тероризму, вже зацікавила таких, як Карльос з „Інтернаціонал-тероризму", як його називає Арон. Можна подумати, що це льокальні заворушення. Можливо, продовжує Арон, але „Інтернаціонал", якого сіті пов'язані ще з Тріполі та Гаваною, не ігнорує бретонців, корсиканців та інші незадоволені меншості.

Замість квітів на свіжу могилу Дорогої КУЗИНКИ

бл. п.

ЕВГЕНІЇ з ШАБЛІЇВ МЕЛЬНИЧЕНКО

складаємо 100.00 дол. на Патріярший Фонд.

В СОРОКОВИЙ ДЕНЬ СМЕРТИ

ПОКІЙНОЇ

буде відправлена

ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА дня 23-го серпня 1980 р., о год. 9-ій рано в церкві Св. Покрови в Торонто, Канада

Просимо про молитви за душу Покійної.

ЯРОСЛАВ І ВОЛОДИМИРА ПОЗНАХІВСЬКІ

✝

Ділимося сумною вісткою з Родиною, Приятелями і Знайомими, що дня 9-го серпня 1980 р., несподівано, відійшов у Вічність, на 67-му році життя, мій Найдорожчий, Невіджалуваний і Незабутній МУЖ

бл. п.

МИКОЛА МЕДИНСЬКИЙ

ПОХОРОН відбувся у вівторок, 12-го серпня 1980 р. на українським католицькім цвинтарі св. Михаїла в Гластонбурі, Конн.

Покійний Микола народився Під-Камінь, пов. Броди.

Залишені в жалобі:

дружина — ОЛЯ

брат — ТАДЕЙ з дружиною СТАНИСЛАВОЮ і синами ОРЕСТОМ та СТЕФАНОМ

Шваґер з дружиною СТЕФАНІЄЮ і сином д-ром ІГОРЕМ

на Україні — сестри СТЕФАНІЯ і АНТОНІНА та брат РОМАН

та ближча і дальша Родина в ЗС. і Україні

У Женеві відбулася XIII...

(Закінчення зі стор. 1)

нізму.

На особливу увагу заслуговує однодушно схвалена конференцією ВАКЛ вимога пленуму, зафіксована в Заключному комунікаті, до урядів і парляментів вільного світу „зробити тиск усіма можливими засобами зліквідувати концтабори й психіятричні тюрми в російській імперії і в інших країнах комуністичного режиму, звільнити національних, політичних і релігійних в'язнів на чолі з українським патріотом Юрієм Шухевичем, що тридцять років карається за вірність своєму батькові і його ідеям".

Подібну вимогу спрямувала конференція в кінцевому комунікаті у справі звільнення „великого борця за волю Куби, колишнього міністра Ернеста де ля Фе", співосновника з головою АБН Світової Антикомуністичної Ліґи, що сягає конференції у Мехіко 1958 року. Конференція рішила, щоб XIV конференція ВАКЛ відбулася в Африці в 1981 році. Конференція висловила подяку швайцарському народові за гостинність і приязнь.

Голова АБН уже раніше запропонував свій проєкт для тексту кінцевого комунікату на письмі, з якого основні ідеї були узгляднені; опрацьовані головою ОУН і АБН резолюції були прийняті однодушно пленумом. В резюме, становищі комісії у справах релігії й марксизму, схваленому пленумом, була включена суттєва частина стосовно українських Церков, зокрема катакомбної УКЦ. Звітодавець на пленумі представник Пакістану з'ясовував становище релігії й Церкви в комуністичному антисвіті, оскаржуючи російських імперіялістів, що під прикриттям комунізму проводять свою політику винищування націй і через те також релігій і Церков. Він ставив також в осередку уваги нашу катакомбну Українську Католицьку Церкву.

Речник Військової комісії бельгійський генерал Роберт Клозе підкреслив значення поневолених націй у боротьбі проти Московії, ставлячи теж певні вимоги модернізації зброєння Заходу й поповнення конвенційного озброєння, а теж продукування невтронної зброї. На цій комісії промовляв голова АБН на тему важности знехтованої надпотуги — поневолених націй на чолі з Україною й перспективного значення її десятичірної повстанської війни 1941-1953 років. Проф Катерина Кохно говорила про недостачі американської збройної політики і як її виправити, як теж підкреслила значення України й інших поневолених народів. У комісії прав людини й національної незалежности були прийняті резолюції ОУН і АБН, що їх підтримала британська делеґація. Резолюції ОУН і АБН узгляднювали теж питання Афганістану.

Конференцію відкрив голова ВАКЛ д-р Хуан Мануель Фрутос, параґваєць. Вона відбувалася в одній із міжнародних конференційних палат Женеви з найкращим для цієї мети модерним устаткуванням з синхронізованими перекладами трьома світовими мовами. Привітальне слово виголосив П'єр Жакярд, член женевського парляменту. При відкритті про швайцарську демократію промовляв швайцарський посол Андре Ґот'є.

Звідомлення з діяльности ВАКЛ склав генеральний секретар кореєць проф. Ву Є. Сеунґ. Після нього, політичні звідомлення з діяльности складали представники організацій з Азії — амбасадор д-р Ган Лі Вv (Китай); з Африки — Беренґ А. Сехоніяна (Лесото); Західньої Европи — полковник Рамбу (Белгія); з Латинської Америки — про Рафаель Родріґез (Мехіко); Північної Америки — Петрик Уелш і Ґрейвер; Близького Сходу — сенатор Товеtоґлю (Туреччина) і з Савдійської Арабії Шакіб Амаві; від Поневолених Народів — Слава Стецько (Україна) і звідомлення від молодіжного сектора Антикомуністичної Ліґи (ВАЯКЛ).

Тематичні доповіді на пленумах конференції були виголошені наступними особами: ген. Роберт Клозе — „Европа без оборони"; д-р Гамаюш Шаг Ашіфі — „Афганістан"; кардинал Філіппін мон. Розалес — „Марксизм і християнізм"; пастор Гофман — „Таємна армія марксизму"; полк. Лєша — „Тотальна стратегія і недостачі Заходу"; Валентин Мороз, який був присутній на конференції як гість — „Комунізм і національно-визвольні рухи в російській імперії"; проф. Рей Клайн — „Куди йде Росія і союзна стратегія"; проф. Де Вільямаре — „Технологічна допомога Заходу для мілітаризму СССР". Тут треба відмітити що французька наукова і політична думка починає еволюціонувати у напрямі концепцій ОУН і АБН — по лінії розвалу російської імперії.

Серед резолюцій, що їх прийняла конференція, одна відноситься специфічно до України. Її повний текст слідує:

Тому, що 50-мільйонова українська нація своєю безперервною революційно-визвольною боротьбою, своїм нескореним людським революційним потенціялом, талановитістю й творчістю своїх членів, економічними багатствами своєї території, геостратегічним положенням—творить ключову позицію у світовій боротьбі проти большевизму й російського імперіоколоніялізму;

Тому, що революційно-визвольна повстанська війна України без ніякої допомоги під час Другої світової війни проти двох найбільших воєнних потуг — Німеччини й Росії, керована Організацією Українських Націоналістів, — очолюваною Степаном Бандерою, що роками був ув'язнений у нацистських концтаборах, а 1959 замордований КҐБ, — та Українською Повстанською Армією під командою ген. Романа Шухевича-Тараса Чупринки, що загинув у бою з військами НКВД 1950, — засвідчує теж сьогодні неподоланну силу й величезну вагу України разом з іншими поневоленими народами, як союзника вільного світу;

Тому, що большевицька Росія прагне усіма засобами, користаючи з політики розрядки, винищити провідну верству українського народу, стосуючи теж супроти цілого народу етно-, гено- і націоцид, включно з брутальною русифікацією, силою накидаючи свій большевицький безбожницький спосіб життя;

Тому, що український нарід своєю революційно-визвольною боротьбою, а останніми часами теж ще іншими унаявненими відкритими формами боротьби й опору (прилюдні заяви борців за самостійність України) протиставляється російській колоніяльній імперії, натавровуючи УССР як російську колонію, вимагаючи національної незалежности й суверенности;

Тому, що Організація Українських Націоналістів, 50-річчя боротьби, якої проти російського імперіялізму й комунізму, а теж проти нацизму відмічувано 1979 року є незмінно керівною силою визвольної боротьби за незалежну демократичну українську державу і разом з УПА — співтворцем 1943 року АБН — у повстанській боротьбі проти націонал-соціялізму й большевизму — XIII конференція ВАКЛ постановляє:

1. Підтримати політично, ідейно й морально національно-визвольну боротьбу України за її національну суверенність і незалежність, щоб шляхом національно-визвольних революцій поневолених народів довести до розвалу зсередини російської імперії й большевицької системи, уникаючи тим чином термоядерного армаґерддону й большевицького світового голокосту.

2. Апелювати в обличчі героїчної боротьби України, а в останньому півріччі боротьби нападеного, нескореного, хороброго Афганістану, до урядів і парляментів держав вільного світу, щоб доцінили вулканічну силу знехтованої ідейнополітичної надпотуги — поневолені нації під російсько-большевицьким ярмом і зорієнтували свою воєнну стратегію не тільки на технічно-мілітарні складники, але й на розривну силу національної визвольної ідеї.

3. Концепція священних визвольних воєн, що єднає національну й релігійну ідеї під гаслом, як свідчить Афганістан, „Бог є великий" — проти большевицького, російського безбожницького колоніяльно-імперіяльного поневолення — є непереможна. Поставити до розпорядження урядами вільних націй усі технічні засоби психологічної війни типу радіостанцій, можливостей друкованої інформації й пропаґанди для ОУН та іншим визвольним організаціям з метою мобілізації бійців совєтської армії проти окупанта, що є першочерговим завданням у допомозі теж Афганістанові.

4. Апелювати до Заходу, щоб дав збройну допомогу Афганістанові в його визвольній війні, а теж іншим поневоленим націям, які готові синхронізувати свою визвольну війну з хоробрим Афганістаном степенованим порядком, водночас вишколювати добровільців стосовних народів у повстансько-партизанському веденні війни.

5. Визнати за ОУН — визвольно-революційною організацією українського народу — такий самий правний статус, як його має ПЛО не лише в ОН, але в столицях вільних держав світу, тим більше, що ОУН не стотує у вільному світі аналогічних до ПЛО метод боротьби.

6. Засудити русифікаційний націоцид, фізичний ґеноцид в Україні й інших поневолених країнах, зокрема позбавлення свободи коло 5 мільйонів громадян СССР, з того коли 70% українців, у концтаборах, — таборах примусової праці, тюрмах, психіятричних закладах, на засланнях, а зокрема засуджує вбивства КҐБ борців за волю й незалежність: мистця Аллу Горську (1970), Івана Мойсеєва (1972), священиків Івана Лучкова, Михайла Луцького, А. Ґурґулу (1975), Володимира Осадчого (1975) математика Івана Витенка (1976), Миколу Кончаківського (1978), історика М. Мельника (1979), композитора Володимира Івасюка (1979) та інших, а передусім вбивства КҐБ націоналістів-революціонерів членів ОУН.

7. Апелювати до урядів і парляментів вільного світу, щоб за допомогою суцільної економічної бльокади СССР та збройної допомоги уярмленим народам проти російських окупаційних військ — робили постійний тиск на СССР забрати окупаційні війська з України, Афганістану й інших нападених країн.

8. Засудити ув'язнювання борців за права нації й людини, за релігійну практику, й апелювати до урядів і парляментів вільних націй робити тиск на СССР у справі звільнення політичних і релігійних в'язнів, зокрема членів ОУН і УПА, учасників українського національно-визвольного руху й членів Української Гельсінської Групи, вимагати звільнення Василя Підгородецького, Івана Геля, о. В. Романюка, Петра Січка, Василя Січка, Зіновія Красівськго, Левка Лук'яненка, Олеся Бердника, Миколу Руденка, Олексу Тихого, Миколу Матусевича, Мирослава Мартиновича, Оксану Мешко, Данила Шумука, Оксану Попович, Івана Світличного, Ірину Сеник, Євгена Сверстюка та інших, а зокрема Юрія Шухевича, сина Головного командира Української Повстанської Армії. Ю. Шухевич був засуджений кількакратно у цілому досі на тридцять років ув'язнення тому, що відкинув вимогу засудити ідейну спадщину і відректися тих ідеалів, за які його батько ген. Роман Шухевич боровся й загинув.

Ці ув'язнювання в концтаборах, тюрмах, психіятричних закладах і засланнях потоптують загальну Деклярацію прав людини, Деклярацію про деколонізацію з 1960-1970 рр., резолюцію ОН про підтримку збройної боротьби поневолених націй проти колоніяльного ярма з грудня 1976, а теж інші міжнародні домовлення.

Прем'єр Сузукі формулює політику

Токіо, Японія. — Майже місяць після перебрання посту японського прем'єра Зенко Сузукі виголосив свою першу промову, в якій накреслив напрямні політики свого уряду. Маючи більшість 31 голосів у парляменті і довгий час каденції, бо парлямент щойно обраний, Сузукі обережно, але рішуче сформулював ті принципи, на яких він і його уряд вестимуть свою зовнішню й унутрішню політику.

Коли йдеться про внутрішню політику, то Сузукі підкреслив потребу послідовних господарських напрямних, здорової фіскально-податкової програми та використання й мобілізації всіх ресурсів, які має Японія. Ті ресурси це в першу чергу неперевершена під оглядом працьовитости й таланту робоча сила Японії, геній японського конструктора й винахідника та керівничі властивості адміністратора. Сузукі недвозначно наголосив потребу суворого прочищення атмосфери й метод внутрі японського суспільства, а особливо в його Ліберальній демократичній партії, яка безперервною привладністю від часів Другої світової війни аж дотепер чимало здеморалізована.

У зовнішній політиці і надалі союз і договір про безпеку з Америкою є основним чинником японської світової політики. Сузукі потвердив попередню свою заяву, що він продовжатиме також лінію колишнього прем'єра Масайоші Оґіри й інтенсивно розбудовуватиме збройну силу Японії. Дотепер японська збройна сила складається тільки з оборонних військових з'єднань, які не розпоряджають достатньою скількістю модерної зброї ані не мають заправи для більших воєнних операцій. Зміни для піднесення бойових якостей й числа японської збройної сили вже почалися і Сузукі буде їх продовжувати

З огляду на великий розмах у розбудові японської збройної сили Сузукі вважав за доцільне підкреслити, що вона, ця збройна сила, не буде спрямована проти сусідів та прирік, що Японія позбулася на завжди своїх імперіялістичних плянів. Збройна сила Японії, навіть найбільш розбудована й узброєна, буде служити тільки оборонним цілям. Але Японія на майбутнє не може далі опиратися на обороні її інтересів збройними силами ЗСА „ми мусимо бути готовими в потребі самі оборонити себе" — сказав він.

Василіянки святкують ювілей

Сестри св. Василія Великого обходили золотий і срібний ювілей дев'яти їхніх сестер. Святкування відбулися в суботу, 15-го липня, в манастирі у Філядельфії. Їх Ексцеленція, Митрополит Мирослав Любачівський відправляв св. Літургію, о. Річард Семінак, капелян в манастирі, діяконував і проповідував. Під час Літургії Митрополит Любачівський зложив сестрам побажання і на закінчення надав усім присутнім апостольське благословення.

Сестри: Інокентія Боднар, Севастіяна Комановська, Магдалина Комановська, Макрина Ґойда, Доротея Ошанік і Ізидора Гілевіч, провели 50 років релігійного життя, а сестри: Долорес Ожел, Карла Гернандез у Климента Бартоломю — 25 років.

Сестри входили до каплиці процесійним походом, на чолі якого несли хрест. За хрестом ішли: провінціяльна настоятелька, її члени управи, ювілятки золотого і срібного ювілею та Митрополит. Під час процесії сестри співали „Блаженства" і на закінчення „Гимн до св. Василія Великого".

Після відправ відбувся у манастирі бенкет, у якому взяли участь всі сестри і духовенство.